

ρετόν μου, κατέπληξε τὸν Λεώνην ὡς ἀπροσδόκητος ἐκ μέρους μου. Ἐσιώπησε καὶ ἤρχησε νὰ περιπατῇ ἐντὸς τοῦ θαλάμου τετραγαμῆνος. Ἐξαφνα τὸν βλέπω νὰ κλαίῃ με λυγμούς καὶ νὰ πίπτῃ εἰς ἓνα καθίσμα. Τοῦτό μ' ἐτρόμαξε, ἐσηκώθην ἀμέσως ἀπὸ τὴν μακρὰν θρόνιδά ὅπου ἐκοιτόμην καὶ ἐπλησίασα με στοργὴν πρὸς αὐτόν. Μὲ ἀρπάζει, με σφίγγει ὡς φρενητιῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ

— Ὅχι, ὅχι! ἀνακράζει, ὅχι, δὲν θὰ με παραιτήσης, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ στέρω ποτέ. ἂν ἡ φιλοτιμία σου, ἡ δικαία βεβαίως καὶ θεμιτή, δὲν καμφθῇ ἀπὸ τὰς παρακλήσεις μου, ἐπάνω εἰς τὸ κατῳφλι αὐτῆς τῆς θύρας θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ ἂν πατήσης ἐπάνω μου καὶ περάσης, θὰ σκοτωθῶ. Ὅχι, δὲν θὰ φύγῃς, διότι σὲ ἀγαπῶ ἔμμανῶς· εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον τὴν ὁποίαν ἠμπόρεσα νὰ σεβασθῶ καὶ νὰ θαυμάσω καὶ ἀφοῦ συνέζησα με αὐτὴν ἐξ ὅλων μῆνας. Ὅσα ἤκουσες νὰ λέγω εἶναι ἀνοησία καὶ ψεῦδος καὶ ἀτιμία. Ὡ! δὲν ξέρεις, Ἰουλίττα, ὅλας μου τὰς συμφορὰς! Δὲν ξέρεις εἰς τί με καταδικάζει ὁ συνεταρισμός μου με ἀνθρώπους τῆς ἀπωλείας, δὲν ξέρεις ποῦ με κατακυλίει ἡ ψυχὴ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἄδης ἐκ συμφώνου ἐνεφύσησαν εἰς ἐμέ, ψυχὴ πλασμένη ἀπὸ χαλκὸν καὶ πῦρ καὶ χρυσὸν καὶ βόρβορον! Ἄν σὺ παύσης νὰ με ἀγαπᾷς, παύω τοῦ ζῆν. Τί δὲν ἔκαμα, τί δὲν ἐθύσασα, τί δὲν ἐμίανα προσκολληθεὶς εἰς τὸν μυστῆρὸν βίον των! Ποῖος δαίμων, ποῖος σαρκαστικὸς δαίμων ἐνεκλείσθη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, καὶ ἀκόμη θέλωμαι ἀπὸ τὸν τοιοῦτον βίον, ὅπου ἐλαυνόμενος συντρίβω τοὺς ἱερωτάτους τῶν δεσμῶν; Ἄ! καὶρός νὰ δώσω τέλος· ἀφότου εἶμαι εἰς τὸν κόσμον μίαν καὶ μόνην εἶδα ἀληθῶς ὥραϊαν καὶ ἀληθῶς ἀγνὴν καὶ ἀσπιλον περίοδον, τὴν περίοδον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης καὶ λατρείας μου. Ἐκεῖνη ἡ ζωὴ ἔπλυνεν ὅλας μου τὰς φαυλότητας, καὶ ὥφειλα νὰ μείνω ὑπὸ τὰς χιόνας τῆς ἐλβετικῆς καλύβης· θὰ ἀπέθνησκα ἐν εἰρήνῃ μετὰ σοῦ, μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐνῷ τώρα ἀπωλέσθην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ τῶν ἰδικῶν μου. Ἰουλίττα μου, Ἰουλίττα μου, ζητῶ τὴν χάριν σου, τὴν συγγνώμην σου! Αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου ὅτι θὰ ῥαγίσῃ, ἂν σὺ μ' ἐγκαταλείψῃς. Εἶμαι ἀκόμη νέος· θέλω νὰ ζήσω, θέλω νὰ χαρῶ, καὶ τοῦτο ἄνευ σοῦ εἶναι ἀδύνατον. Θέλεις νὰ με τιμωρήσης με θάνατον διὰ μίαν βλασφημίαν ἥτις μ' ἐξέφυγεν ἐν στιγμῇ μέθης; Ἐπίστευες ποτέ, ἠμπόρεσες ποτέ νὰ πιστεύσης; Ὡ! πόσον πάσχω! τί πάσχω δεκαπέντε ἡμέρας σήμερον! Ἐχῶ τινὰ μυστικά, ἀπόρητα, καταπλέγοντα τὰ ἐντόσθιά μου· ἂν ἐδυνάμην νὰ σὲ τὰ εἰπῶ... ἀλλὰ δὲν θὰ ἀντεῖχες νὰ τὰ ἀκούσῃς μέχρι τέλους!

— Τὰ ἔμαθα, τὸν εἶπα· καὶ ἂν μὲ ἡγάπας, θὰ ἀναισθήθουν πρὸς ὅλα τ' ἄλλα...
— Τὰ ἔμαθες! ἀνέκραξεν ὡς ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ λόγου μου, τὰ ἔμαθες! Τί δηλαδὴ ἔμαθες;
— Ἐξέρω ὅτι εἶσαι κατεστραμμένος,

ὅτι τοῦτο ἐδῶ τὸ μέγαρον δὲν ἀνήκει εἰς σέ, ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἔφαγες μίαν κολοσσάϊαν περιούσιαν· ξέρω ὅτι εἶσαι συνειδημένος εἰς αὐτὸν τὸν ἐκδεδητημένον καὶ τυχοδιωκτικὸν βίον. Ἀγνοῶ πῶς τόσον ὀγλίγωρα καταλύεις καὶ ἀνοικοδομεῖς τὴν περιούσιαν σου· φρονῶ ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον εἶναι ὁ ἀφανισμός σου καὶ ὁ πόρος σου. Νομίζω ὅτι ἔχεις τριγύρω σου ἓνα σωρὸν ὀλετήρων καὶ ὅτι ἀντιπαλαίεις κατὰ τῶν συμβουλῶν των, φρικτῶν συμβουλῶν. Νομίζω ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὸ χεῖλος ἀδύσου, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτήν.

— Ναί, λοιπόν, ναί! ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἀπήντησε· τὰ γνωρίζεις ὅλα τ' ὄντι. Καὶ ἄρα θὰ με τὰ ἐσυγχώρῃς;

— Ἄν δὲν ἔχανα τὴν ἀγάπην σου, τὸν εἶπα, δὲν θὰ μ' ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἔχανα τίποτε ἀφίνουσα αὐτὸ τὸ παλάτι, αὐτὴν τὴν πομπὴν καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅλα πράγματα πρὸς ἐμὲ ἀπεχθέστατα. Ὅσον πτωχοὶ καὶ ἂν ἦμεθα, θὰ ἐδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καθὼς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰτε ἐκεῖ, εἰτε καὶ ἄλλου, ἂν ἐκεῖ ἐδαρύνθη. Ἄν ἀκόμη μὲ ἡγάπας, δὲν θὰ ἐχάνετο ἐπειδὴ οὔτε τὸ παιγνίδι θὰ ἐσυλλογίζετο οὔτε τὴν πολυποσίαν, οὔτε κἀνὲν ἀπὸ τὰ πάθη τὰ ὁποῖα ἐξύμνησες εἰς τὴν σατανικὴν ἐκείνην πρόποσίν σου. Ἄν μὲ ἡγάπας, θὰ ἐπληρώναμεν με ὅ,τι ἂν μᾶς μὲνη ὅσα ἐνδέχεται νὰ χρεωσθῇς, καὶ θὰ ἀπρηχόμεθα νὰ κρυφθῶμεν εἰς ἀναχωρητήριον τι ἔρημον, ἀλλὰ τερπνόν, ὅπου τάχιστα θὰ ἐλησμονοῦν πᾶν ὅ,τι ἦλθεν εἰς γινώσκειν, ὅπου οὐδὲ πώποτε θὰ σὲ τὸ ἀνέφερα, ὅπου καὶ θὰ ἐθαλασμάμετο ἐξάπαντος ἡ πτωχὴ μου καρδία!... Ἄν μὲ ἡγάπας!...

— Ὡ! σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, ἀνέκραξε· φεύγωμεν. Νὰ φύγωμεν, νὰ σωθῶμεν· σῶσέ με! Γενοῦ ἡ εὐεργέτις μου, ὁ ἀγγελὸς μου, καθὼς ὑπῆρξες πάντοτε. Ἐλα λοιπόν, συγχώρησέ με! Μὲ συγχωρεῖς;

Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ τόσον διαπύρους ἐξέφρασε καὶ ἄλλους λόγους, ὡς τούτους, ὥστε ἐπίστευσα εἰς αὐτούς... καὶ πάντοτε θὰ τοὺς πιστεύω. Ὁ Λεώνης μὲ ἡπάτα, μ' ἐξηυτέλιζεν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ ἡγάπα.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΙΛ

Συνέχεια· ἔδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ὁ Βισκοννέ, ὁ ἀθλιὸς αὐτός, αὐριὸν τὴν πρωῒαν μᾶς ἀποπέμπει.

— Τὸ ἐπερίμενα. Καὶ τώρα, Ζεβάν, τί θὰ κάμωμεν;

— Πρέπει νὰ εὐρωμεν ἐν δωματίον ὑπ' ἐνοίκιον.

— Ἀλήθεια! ἀπόψε συνήντησα ἓνα ἀρχαῖόν μας φίλον μετημφισμένον εἰς μογачόν!...

— Τὸν Μαλκράφτ!

— Ναί, αὐτόν... καὶ ὁ ὁποῖος μετ' ὠνομάσθη ἀδελφὸς Θεοδωμὸς.

— Ὡ! τί ὥρατον ὄνομα. Εἶνε λοιπόν εἰς Παρισίους;

— Δι' ὀλίγον καιρὸν. Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν μυστικὴν τινὰ ἀποστολὴν διὰ τὴν βασιλίσσαν Ἰσαβέλλαν.

— Διάβολε!...

— Ἐλυπέτο πολὺ ὅτι δὲν μετέβημεν πρὸς ἐντάμωσίν του. Θά μας ἐδέχετο εἰς τὸ δωματίον του ἢ θὰ μας ἐσύσταινεν εἰς τινὰ τῶν φίλων του.

— Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τον ἴδω. Καὶ πῶς τὸ ἀρμόζει τὸ νέον του ἔνδυμα;

— Ἐξαίρετα.

Οὕτω συνομιλοῦντες, οἱ δύο νέοι ἔφθασαν εἰς τὸ δωματίον των καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

— Ἡξεύρεις, Ὀλιβιέρε, ὅτι ἡ Ἰακωβίνα μὲ ἀγαπᾷ;

— Δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν εἰς τοῦτο.

— Εἶνε ἀγγελος!... Αὐτὴ μ' εἰδοποίησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ Βισκοννέ σκοπεύει αὐριον νὰ μας ἀποπέμψῃ. Ὁ ἀθλιός!... Ἀλλ' ὅσῳ σκέπτομαι τὴν Ἰακωβίναν μου...

— Κοιμήσου πλέον, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρος, κοιμήσου... ἡ νύξ εἶνε ἤδη προχωρημένη καὶ πρέπει νὰ ἐγεγῶμεν ἐνωρὶς ὅπως μεταβῶμεν πρὸς ἀναζήτησίν δωματίου... Ἀλήθεια! ἔμαθες σήμερον τίποτε νέον ἀπὸ τὸν ἀγνωστόν μας;

— Τίποτε, ἀπολύτως.

— Παράδοξον!... Βεβαίως κατὰ τι ἀπενκατῶν θὰ τῷ συνέβῃ!... Εἴθε νὰ ἔλθῃ ταχέως καὶ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχασίν του... Ὡ! πάτερ μου, ἀγαπητέ μου πάτερ!...

— Ὡ! Ἰακωβίνα μου! ἀγαπητὴ μου Ἰακωβίνα! ἐψιθύρισε ὁ Ζεβάν κλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Μετ' ὀλίγας πλέον στιγμὰς πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου.

IB

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βισκοννέ ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς δύο νέους τὴν ἀπόφασίν του. Ἀμφότεροι δὲ πᾶρκατα ἐγκατέλειψαν τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ μὲν Ὀλιβιέρος διευθυνθεὶς πρὸς τὴν συνοικίαν τῶν Μαζαιροποιῶν, ὅπως ἀκονίσῃ καὶ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ξενεῖόν του, ὁ δὲ Ζεβάν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Μαλκράφτ.

Ἡ Ἰακωβίνα, σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ, ἔστατο ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς θέσει, ἐπιβλέπουσα τὰς ἐργασίας τοῦ ξενοδοχείου.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ πλέον ἡ αἰθουσα τοῦ ξενοδοχείου ἐκενώθη ὑπὸ τῶν θαμώνων, ὁ Βισκοννέ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν· εἶτα δέ, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἰακωβίναν:

— Ἐχω, εἶπε, σπουδαίαν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ κυρίου Καπελούζου. Ὁ ἀνάθεμα εἰς τὸ δωματίον του νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ· σὺ μέινε κάτω νὰ ἐπαγρυπνῇς, ἕως ὅτου νὰ τελειώσω...

Μείνασα μόνη, ἡ Ἰακωβίνα ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις γλυκειάς ἅμα καὶ λυπηράς· γλυκειάς μὲν, ὅτε ἀνεπόλει τὸν Ζεβάν μετὰ τὸ χάριεν αὐτοῦ μειδίμα καὶ τοὺς πλήρεις ζωηρότητος ὀφθαλμούς του· λυπηράς δέ,

ὅτ' ἐσκέπτετο ὅτι ἀπεχωρίζετο διὰ παντός τοῦ νέου τούτου, ὅστις πρῶτος ἐπὶ ζωῆς της διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ της αἰσθημα-
τα ὅλως ἀγνωστα εἰς αὐτήν.

Κρότος τις, ἀντηχήσας εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, διέκοψε τὰς σκέψεις της.

— Ἀνοίξατε! . . . ἀνοίξατε! ἔλεγε φωνή τις ἐξωθεν.

Ἡ Ἰακωθίνα ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ἀγαπητέ μου Ζεβάν! ἔλεγε καθ' ἐ-
αυτήν, πότε θὰ σ' ἐπανιδῶ θρά γε;

Κρότος ἰσχυρότερος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

— Ἀ! διάβολε! ὅ! ἀνοίξετε λοιπόν! . . .

Τότε ἡ Ἰακωθίνα ἠγέρθη.

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως.

Καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν· πάραυτα δ' ἐ-
σπλυνεν ἀνθρώπος τις, μεσαίου ἀναστήμα-
τος, παχύς καὶ μεσήλιξ, φέρων μέγαν
μανδύαν καὶ πλατύγυρον πῖλον, σχεδὸν
καλύπτοντα ὅλον τοῦ τὸ πρόσωπον.

— Τί διαβόλον ἐκάμνετε; εἶπεν ὁ ἄ-
γνωστος. Τόσην ὥραν ἐκτυπούσα . . .

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε, δὲν ἐπερί-
μενον . . .

— Ἀ! ἄ! φαίνεται ὅτι κάπου ἄλλου
θὰ εἴχες τὸν νοῦν, εἰς κἀνένα νέον κομψόν.

— Κύριε . . .

— Ἐ! ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, ὥραία μου
κυρία . . . Εἰπέ μοι τώρα, ἦλθεν ἐδῶ κύ-
ριός τις ὀνομαζόμενος Καπελούζος;

— Ναί, κύριε.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐπάνω μετὰ τοῦ συζύγου μου.

— Εἰπέ εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ κύριος Ἰωάν-
νης ἦλθε καὶ ὅτι τοὺς ζητεῖ.

— Ἀμέσως, κύριε.

Μείνας μόνος, ὁ ἄγνωστος ἔρριψε τὸν
μανδύαν του ἐπὶ τινος ἑδρας καὶ ἐκάθησε
πρὸ τινος τραπέζης, βυθισθεὶς εἰς βαθεῖς
διαλογισμούς.

— Καὶ ὅμως, ἐψιθύρισε μετὰ τινα στι-
γμὴν, ἂν ἡ ἀθιγγανὶς ἐκείνη εἶπε τὴν ἀ-
λήθειαν; Ἄν ἡμέραν τινά . . . Καὶ διατί
ὄχι; Εἶμαι ἄρά γε ἀνάξιος διὰ τὸν θρόνον
τῆς Γαλλίας; Δὲν ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μου
τὸ αὐτὸ εὐγενὲς αἷμα, τὸ ὅποιον ρεῖ εἰς
τὰς φλέβας τοῦ εὐήθους μονάρχου μας;
Ποῖα εἶνε τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια πρέπει
νὰ ὑπερνικήσω; Τοὺς ἐχθρούς μου; . . .

Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε οἱ ἐχθροὶ οὗτοι; . . . Ἡ
Ἰσαβέλλα, δηλαδὴ ἡ ἀπιστία, ἡ αἰμομιξία,
ἡ προδοσία . . . Ὅσῳ δι' αὐτήν, δὲν φο-
βοῦμαι πολὺ . . . Ὁ δούξ Κάρολος τῆς
Αὐρηλίας εἶνε ἤδη αἰχμαλώτος, καὶ οἱ
Ἀγγλοὶ δὲν ἀφίνουν τοὺς αἰχμαλώτους
τὼν τόσο ἐυκόλως . . . Ὁ μόνος, τὸν ὁ-
ποῖον φοβοῦμαι, εἶνε ὁ Δ' Ἀρμανιάκ . . .

Ἀλλὰ καὶ πάλιν θά τον νικήσω . . . Ἡ
Γαλλία δὲν ἔχει πλέον χρήματα, οὐδὲ
στρατὸν ἀρκετόν, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος.
Ἐχῶ τὴν Φλανδρίαν καὶ Βουργουνδίαν,
αἰτίνας, εἰς ἃν νεῦμά μου θυσιαζοῦσιν τὰ
πάντα. Ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως
ὁ πρωτότοκος, ὁ Λουδοβίκος, ἀπέθανεν . . .
ὁ Ἰωάννης, ὁ δευτερότοκος, εἶνε ἀνεψιός
μου καὶ πολὺ μὲ φοβεῖται. Μένει ὁ τρίτος,
ὁ Κάρολος. Ἀλλ' αὐτός εἶνε πολὺ νέος καὶ . . .
δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ . . . Ἐπὶ τῶν βαθμίδων

τοῦ θρόνου, ὑπολείπονται ἔτι πιστοὶ τινες
ἀφωσιωμένοι φίλοι τοῦ βασιλέως. . . Ἀλλ'
οὗτοι ἐδοκίμασαν τὸ ξίφος τοῦ Ἰωάννου
τοῦ Ἀτρομήτου . . . καὶ θὰ τραπῶσιν εἰς
φυγὴν! . . . Βασιλεὺς! . . . Ναί! θὰ γίνω
βασιλεὺς! . . . Ὅποιον ὄνειρον! . . . Ὅποια
εὐτυχία! . . .

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Καπελούζου καὶ τοῦ
Βισκορνέ ἐξήγαγε τὸν δούκα ἐκ τῶν σκέ-
ψεων τούτων.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ! εἶπεν
ὁ δούξ κινῶν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τέλος πάντων ἤλθετε, Ὑψηλότατε!
εἶπεν ὁ Βισκορνέ, ποιήσας ἐδαφιαίαν ὑπό-
κλινιν. Ἀλλ' ὅποια ἀφροσύνη! νὰ διακιν-
δυνεύσετε εἰς τοιαύτην ὥραν! . . .

— Αὐτὸ σὰς ἐκπλήττει; . . . Ἀ! ναί·
γνωρίζω ὅτι ὁ λαὸς μὲ θεωρεῖ ὡς ἀναν-
δρον . . . καὶ δειλόν . . .

— Ὡ! Ὑψηλότατε . . . ἐψιθύρισε ὁ
Βισκορνέ.

— Δὲν μ' ὀνομάζει πλέον «ὁ φοβερός Ἰω-
άννης ὁ Ἀτρομήτος», διότι καθῆμαι ἐκτός
τῶν Παρισίων, ἀναμένων τὴν στιγμὴν,
καθ' ἣν σεῖς οἱ φίλοι μου, θὰ δώσητε τὸ
σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος.

— Ὑψηλότατε! . . .

— Ἀφες με νὰ τελειώσω . . . καί, ἐ-
πειδὴ δὲν ἤλθετε σεῖς πρὸς ἐμέ, ἦλθον ἐγὼ
πρὸς ὑμᾶς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐνὸς μό-
νου σωματοφύλακος, ὅπως μάθω τί γίνε-
ται εἰς Παρισίους, καὶ πληροφορηθῶ ἐκ
τοῦ σύνεγγυς μὴ ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ
ἐδελέασε τοὺς φίλους μου, ἢ μὴ ἀπασχο-
λεῖ καθ' ἐκαστὴν τὸν δῆμιον τῶν Παρι-
σίων, ὥστε δὲν ἀπομένει καιρὸς εἰς τὸν
Καπελούζον, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὰς ὑπο-
θέσεις μου;

Ἀπέναντι τοιαύτης προσβολῆς ὁ Βι-
σκορνέ ἐταπείνωσεν ἐρυθρίων τοὺς ὀφθαλ-
μούς.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης, ἀπεκρίθη
ἀταράχως ὁ Καπελούζος, ἔχει ἄδικον, κρί-
νουσα ἡμᾶς τοσοῦτον αὐστηρῶς πρὶν ἢ
μᾶς ἀκούσῃ.

— Ὡ! δὲν ἄγνοῶ, εἶπεν ὁ δούξ μει-
διῶν, ὅτι οὐ εἶσαι ἐκ τῶν μάλλον πιστῶν
καὶ ἀφωσιωμένων φίλων μου! . . .

Ὁ Καπελούζος προσέκλινε.

— Ἀλλὰ θέλω, ἐπανέλαβεν ὁ δούξ,
μετὰ ἓνα μῆνα νὰ καθῆμαι εἰς τὸ Λουβρον,
ἐννοεῖς; Ἡδὴ, ὅτε ἡ Νορμανδία ἐκυριεύ-
θη καὶ οἱ πρίγκηπες ἀπώλεσαν πᾶν γόη-
τρον, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν δραστηρίως.

— Ἐχῶ διοργανώσει τὰ πράγματα
οὕτως, ὥστε μετὰ τινος ἡμέρας θὰ θριαμ-
βεύσωμεν.

— Ἀ! . . . ἐπὶ τέλους! . . . Καὶ ποῖα εἶνε
τὰ σχέδιά σου;

— Νὰ ἀρπάσωμεν τὸν βασιλέα, νὰ φο-
νεύσωμεν τὴν βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας,
τὴν βασιλίσσαν τῆς Σικελίας, τὸν ἀρχι-
καγκελάριον καὶ πάντα, ὅστις ἤθελε μᾶς
ἀντισταθῇ· νὰ περιφέρωμεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς
τῶν Παρισίων τὸν δούκα Δεβερρὺ καὶ τὸν
βασιλέα τῆς Σικελίας καὶ νὰ παραδώσω-
μεν εἰς αὐτοὺς εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ
λαοῦ.

Εἰς τοιοῦτον ἀποτρόπαιον πρόγραμμα,

ἀπαγγελλθὲν ἀπαθῶς ὑπὸ τοῦ Καπελούζου,
ὁ δούξ, ὅσῳ αἰμοχαρὴς καὶ ἀν-ῆτο, ἀνε-
πῆδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἐνῷ ὁ Βισκορνέ
ἐμειδία, ἐπιδοκιμαζὼν αὐτὸ διὰ τῆς κε-
φαλῆς.

— Ναί! ναί! εἶπεν ὁ δούξ μετὰ τινα
στιγμὴν σιωπῆς, εἶνε σκληρὰ ἀνάγκη! . . .
Καὶ ποῖας δυνάμεις ἔχετε;

— Ἐχομεν, μετὰ τῶν μάλλον ἀφώ-
σιωμένων φίλων μας, τὸν ἱερέα Νικόλαον
Δορζεμόν . . .

— Ἰερέα; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ἐνα ἅγιον ἄνθρωπον! ὑπέλαβεν ὑ-
ποκριτικῶς ὁ Βισκορνέ.

— Ἐχει εἰς τὴν διάθεσίν του δύο
χιλιάδας φοιτητάς, προσέθηκεν ὁ Καπε-
λούζος. Τῷ ὑπεσχέθη, ὅπως τὸν κατα-
πείσω, ὅτι θὰ τον διορίσητε σφραγιδοφύ-
λακα τῆς Βουργουνδίας.

— Ἐστῶ . . . Ἐξακολουθεῖ.

— Ἡ συνωμοσία ἀποτελεῖται ὑπὸ πέν-
τε χιλιάδων ἀτόμων καλῶς ὀπλισμένων.

— Ἐξαίρετα. Θὰ σας στείλω καὶ ἐγὼ
τὸν δούκα Δεποὰ καὶ τρεῖς ἄλλους εὐγε-
νεῖς νέους.

— Μεγάλῃ τιμῇ δι' ἡμᾶς, Ὑψηλότατε,
εἶπεν ὁ Βισκορνέ, ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως.

— Καὶ ὠρίσατε τὴν ἡμέραν;

— Τὸ προσεχὲς Πάσχα, ἀπήντησεν ὁ
Καπελούζος.

— Ὡ! ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν μοι φαίνεται
καλὴ, κύριε . . . Νὰ χυθῇ τόσον αἷμα
κατ' ἐκείνην τὴν ἁγίαν ἡμέραν! . . .

— Περιμένοντες τὰς διαταγὰς σας, Ὑ-
ψηλότατε, εἶπεν ὁ Καπελούζος, καὶ ἂν θέ-
λετε ν' ἀναβληθῇ . . . Ἀλλ' ὀφείλω νὰ
σας εἰδοποιήσω ὅτι τὰ πνεύματα εἶνε το-
σοῦτον ἐξημεμένα, ὥστε, ἂν ἀναβάλωμεν
τὴν ἡμέραν, φοβούμεται . . .

— Ἐστῶ, ὑπέλαβεν ὁ δούξ. Ἄς γίνῃ
ὅπως ἀπερασίσσατε. Ἀλλως τε ἡμεῖς θὰ
ἐνεργήσωμεν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς
Γαλλίας· δὲν εἶνε ἀληθές; κύριε.

— Βεβαιότατα, Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ
Βισκορνέ.

— Νομίζω ὅτι ἤθελεν εἶνε καλόν, ἐπα-
νέλαβεν ὁ Καπελούζος, κατ' ἐκείνην τὴν
ἡμέραν τὰ στρατεύματά σας νὰ ἐπεχειροῦν
ἐφοδὸν κατὰ τῶν Παρισίων.

— Βεβαιότατα· καὶ θὰ ἡμαι ἐγὼ ἐπὶ
κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐστὲ βέβαιοι! . . . Καὶ
τὸ σύνθημα;

— Γαλλία καὶ Βουργουνδία.

— Καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνωρίσεως;

— Ἐρυθρὸς σταυρὸς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ
ὤμου.

— Ἐξαίρετα. Οὕτως ἐλήφθησαν ὅλα τὰ
κατάλληλα μέτρα;

— Βεβαιότατα.

— Καὶ ὁ Ταννεγὺ Δουσατέλ δὲν ὑπο-
πεύθητι;

— Καὶ ἀμφιδάλλετε, Ὑψηλότατε, ὅτι
πάντοτε κατὰ ὑποπτεύεται; ἀπήντησεν ὁ
Καπελούζος. Ἀλλ' ἡμεῖς θὰ ἐνεργήσωμεν
τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν θὰ προφθάσῃ οὔτε
νὰ ὀπλισθῇ . . .

— Θαυμάσια! Βλέπω ὅτι τὰ πάντα
προῖδετε.

— Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, Ὑψηλότατε,

ὕπελθεν ὁ Καπελούζος παραδόξως μειδιῶν, θὰ εἰσέλθετε θριαμβευτικῶς εἰς Παρισίους καὶ . . . ἐντὸς αὐτῶν θ' ἀποθάνετε.

— Εὐχαριστῶ, Καπελούζε, εἶπεν ὁ δούξ, εὐχαριστῶ. Μίαν ἡμέραν θ' ἀνταμείψω τοὺς κόπους σας ἐπαξίως . . . Ἀλλὰ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βισκορνέ, ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Θὰ σας προσφέρω τὸ δωμάτιόν μου, Ὑψηλότατε.

— Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἀκριβῶς θέλω νὰ μ' ἐξυπνίσῃς.

— Μείνετε ἡσυχος, Ὑψηλότατε.

— Εὐχαριστῶ . . . Ἔσο βέβαιος, Καπελούζε, προσέθηκεν ὁ δούξ ἐγειρόμενος, ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσω ποτέ.

— Ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν Σὰς ἐλησμόνησά ποτε, Ὑψηλότατε! . . .

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐμειδίασε καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα, προηγουμένου τοῦ Βισκορνέ, ἐνθ' ὃ Καπελούζος ἐθεώρει αὐτὸν ἀγρίως.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος, δὲν σ' ἐλησμόνησά ποτε! . . . Σὺ ὑπῆρξες πάντοτε τὸ διηνεκές μαρτύριον τῶν ἀγρυπνιῶν μου ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς Αἰμέττης!

— Ἐνεκα σοῦ ὁ Γεράρδος, ὁ τίμιος καὶ ὑπερήφανος στρατιώτης, ἐγένετο Καπελούζος, ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων! . . . Ἀ! ὅχι! οὐδέποτε σ' ἐλησμόνησα! . . . Θὰ μ' ἴδῃς καὶ πάλιν, δολοφόνε τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, ὅταν ἡ χεὶρ τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ θύματός σου, ὀδηγουμένη ὑπ' ἐμοῦ, σοὶ ζητήσῃ λόγον τοῦ ὑπὸ σοῦ ἀδίκως χυθέντος αἱμάτων!

Ὁ Βισκορνέ ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Τί θέλεις;

— Ἐλθε κάτω . . . Ἐχω κάτι τι νὰ σ' εἰπῶ πρὶν ἢ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς φίλους μας ὅτι ὁ δούξ ἐπεδοκίμασε τὰ σχέδιά μας.

Ὁ Ξενοδόχος κατέβη πάραυτα.

— Ἰδοὺ με, εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Εἰπέ μοι, ἐκείνοι οἱ δύο νέοι, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σοὶ ἐσύστησα, ἐγκατέλειψαν τὸ ξενοδοχεῖόν σου;

Τὸ μέτωπον τοῦ Βισκορνέ συνωφρυνώθη.

— Σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, κύριε . . .

Εἰμαι ἑτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα πρὸς χάριν σου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν Ἰακωβίαν.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἔχω ἰσχυροὺς λόγους νὰ μὴ χάσω τὰ βήματα τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τοῦ Ζεβάν, τοῦλάχιστον τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως. Δέν σοι εἶπον ποῦ θὰ κατοικήσουν;

— Ὅχι.

— Περιέργον! . . . Εἶνε νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν τοῦ . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τοὺς ἀνεύρωμεν.

— Ἀλλὰ . . .

— Τὸ θέλω . . . ἐπανελάβε προστακτικῶς ὁ Καπελούζος.

Ὁ Βισκορνέ προσέκλινε περιδεῶς.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις, ἐπιθύρισε.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ὁ Ζεβάν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἀ! κύριε Βισκορνέ, ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ ποιητής, χαίρω πολὺ διότι σὰς βλέπω. Δέν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ξε-

νοδοχεῖόν σας χωρὶς νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Ἀστεῖον! . . . ἐπιθύρισε ὑποκώφως ὁ Βισκορνέ.

— Ἀφες μας μόνους, εἶπεν ὁ Καπελούζος πρὸς τὸν ξενοδόχον. Θέλω νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμήν μετὰ τὸν νέον τοῦτον, ὁ ποῖος μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε εὐγενὲς νέος.

Μόλις ὁ Βισκορνέ ἐξῆλθεν, ὁ Καπελούζος ἐπλησίασε τὸν νέον καὶ, θέσας τὴν χεῖραν ἐπὶ τοῦ ὤμου του,

— Θέλετε, κύριε, τῷ εἶπε, νὰ μ' ἀκούσετε μίαν στιγμήν;

— Διατί ὅχι; ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Ζεβάν. Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἐπειτα συνέχισεν.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου.

— Ἐλέγετε; ἠρώτησεν.

— Ἐλεγον, ἐξοχώτατε, ὅτι αἰτία ὅλων εἶναι ἀκατάβλητος ἔρω. Ὁ ἔρω, εὐγενὲς ἄρχων, εἶναι τὸ ἐπιβλητικώτερον τῶν παθῶν . . . Ἐδεῖ νὰ μὴ εἰμαι κύριος ἐμαυτοῦ, ὅπως λησμονήσω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος!

— Σὰς τὸ ἔλεγον, κόμη, ὅτι εἶναι προδοσία.

— Μὴ με κατηγορεῖτε, ἐξοχώτατε, διότι ἰδοὺ ὁποῖα σκέψις με ἀπεπλάνησεν. Ἐβλεπον ὑμᾶς πλούσιον, νέον, εὐτυχῆ, τὸν πρῶτον ἡγεμόνα τῆς χριστιανωσύνης.

Ὁ δούξ ἐταράχθη.

— Διότι εἰσθε . . . ἐπιθύρισε ὁ Μονσώρ εἰς τὸ ρῦς τοῦ δουκὸς μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης ἐκείνης θέσεως καὶ ὑμῶν δὲν παρεμβάλλεται εἰμὴ μία σκιά, εὐκόλως δυναμένη νὰ διασκεδασθῇ . . . Ἐβλεπον τὴν λάμπιν τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος, παραβάλων δὲ τὴν ἀπειρον ὑμῶν εὐτυχίαν πρὸς τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ ἐφιλοδόξουν, τεθαμβωμένος ἐκ τῆς μελλούσης ὑμῶν ἀκτινοβολίας, ἥτις σχεδὸν ἐκώλυεν ἐμὲ τὸν ἀσθενῆ ἐνώπιον ὑμῶν τοῦ κυρίου μου τοῦ νὰ βλέπω τὸ μικρὸν ἄνθος, ὅπερ ἐπόθουν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν: Ἄς ἀφήσωμεν τὸν πρίγκηπα εἰς τοὺς λαμπροὺς ρεμβασμούς του, εἰς τὰ ἔνδοξα σχέδιά του, ἅτινα εἶναι ὁ προορισμός του, ἐνθ' ἐγὼ ἀναζητῶ τὸν ἐμὸν προορισμὸν εἰς τὴν σκίαν . . . Μόλις θέλει αἰσθανθῇ πίπτοντα τὸν μικρὸν μαργαρίτην, τὸν ὁποῖον θέλω ὑποκλέψει τοῦ βασιλικοῦ διαδήματός του.

— Κόμη! κόμη! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, θαμβωθείς, ἄκων, ὑπὸ τῆς μαγείας ἐκείνης τῆς εἰκόνας.

— Με συγχωρεῖτε, λοιπόν, ἐξοχώτατε; Ὁ δούξ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ δι' ἐπιχρύσου δερμάτος ἐστρωμένου τοίχου τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσού, τὸν ὁποῖον ἤρεσκετο ἐνίοτε νὰ παρατηρῇ, ὡς ἤρεσκετο ἄλλοτε νὰ παρατηρῇ τὴν εἰκόνα τοῦ Δελαμόλ. Ἐκείνη ἡ εἰκὼν εἶχε τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, τὴν φυσιογνωμίαν ὑψηλόφροναν, ἐκράτει δὲ τὴν πυγμὴν ἐστη-

ριγμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου εἰς στάσιν τόσον ἐπιτακτικὴν, ὥστε ὁ δούξ ἐφαντάσθη, ὅτι ἔβλεπεν αὐτὸν τὸν Βουσὺ μὲ τὸ πύρινον βλέμμα τοῦ ἐξερχόμενου τοῦ τοίχου, ὅπως ἐνθαρρύνῃ αὐτόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν δύναμαι νὰ σας συγχωρήσω! ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεόν, ὅτι δὲν φαίνομαι αὐστηρὸς δι' ἐμαυτόν, ἀλλὰ διότι πενθῶν καὶ ἀναξίως ἀπατηθεὶς πατὴρ ἀναζητεῖ τὴν θυγατέρα του καὶ διότι ἡ βιασθεῖσα νὰ νυμφευθῇ ὑμᾶς ἐκείνη γυνὴ ζητεῖ ἐκδίκησιν καθ' ὑμῶν, διότι, ἐπὶ τέλους, τὸ πρῶτιστον καθήκον παντὸς πρίγκηπος εἶναι ἡ δικαιοσύνη.

— Ἐξοχώτατε!

— Σὰς λέγω, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ πρίγκηπος, ἐπομένως θ' ἀπονεύω δικαιοσύνην . . .

— Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἦναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ πρίγκηπος, εἶπεν ὁ Μονσώρ, ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ βασιλέως.

— Τί λέγετε;

— Λέγω, ὅτι οὐδέποτε βασιλεὺς δέον νὰ λησμονῇ ἐκείνον, πρὸς ὃν ὀφείλει τὸ στέμμα . . . Λοιπόν, ἐξοχώτατε . . .

— Τί;

— Μοὶ ὀφείλετε τὸ στέμμα, Μεγαλειότατε!

— Μονσώρ! ἀνέκραξεν ὁ δούξ μετὰ μείζονος τοῦ προτέρου τρόμου, Μονσώρ! ἐπανελάβε με φωνὴν χαμηλὴν καὶ τρέμουσαν, εἰσθε, λοιπόν, προδότης πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς ὑπῆρξατε προδότης πρὸς τὸν πρίγκηπα;

— Προσκολλῶμαι πρὸς ὄντινα με ἐποστηρίζει, Μεγαλειότατε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσώρ μᾶλλον μεγαλὸφῶνως.

— Ἀθλίε!

Ὁ δούξ ἠτένισε τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσού.

— Δέν δύναμαι! εἶπεν . . . Εἰσθε ἐντιμος εὐπατρίδης, Μονσώρ, ἐννεεῖτε, δ' ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν πράξιν σας.

— Διατί, ἐξοχώτατε;

— Διότι εἶναι ἀναξία ὑμῶν καὶ ἐμοῦ . . . Παραιτήσατε ἐκείνην τὴν γυναῖκα. Αἱ! φίλτατε κόμη . . . αὐτὴν ἔτι τὴν θυσιάν ἀγαπητέ μοι κόμη, θέλω σας ἀποζημιώσαι καθ' ὃν τρόπον μοὶ ζητήσητε . . .

— Λοιπόν, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐρᾶται εἰσέτι τῆς Ἀρτέμιδος Μεριδὸρ; εἶπεν ὁ Μονσώρ, κάτωχρος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας . . .

— Ὅχι, ὅχι! σοὶ ὀρκίζομαι, ὅχι.

— Τότε, τί ἀναγκάζει ὑμᾶς νὰ ἐνεργῇτε τοιοῦτο τρόπον; Ἐκείνη εἶναι σύζυγός μου! δέν εἰμαι καλὸς εὐπατρίδης; τίς ἀναμιγνύεται εἰς τὰ μυστικά τοῦ βίου μου;

— Ἀλλ' ἐκείνη δέν σας ἀγαπᾷ.

— Ἀδιὰφορον.

— Πράξατέ το δι' ἐμέ, Μονσώρ . . .

— Δέν δύναμαι . . .

— Τότε . . . εἶπεν ὁ δούξ ἐν μεγίστῃ εὐρισκόμενος στενοχωρίᾳ . . . Τότε . . .

Σκέφθητε, Μεγαλειότατε!

Ὁ δούξ ἐσπάργισεν τὸ καθυγρον ἐξ ἰδρώτος, ὃν ὁ τίτλος αὐτοῦ προὐκάλεσε, πρόσωπόν του.

— Θὰ με καταγγεῖλητε;